

MLADIKA

GLASILO DJAKOV GPS - LJUBLJANA

1971 | 72
st. (2)

D R A G T   B R Á L C T

Po daljšem premoru je pred vami druga številka Mladike. V tej številki boste gotovo opazili nekaj sprememb. Ukinili smo "Mladikin informator", saj smo v uredništvu slišali dovolj kritik na ta račun. Kritizirali so nas, češ da pogrevamo stare novice, da je pač Bilten bolj pripraven za obveščanje dijakov.

Ker smo torej dobili na naši gimnaziji informativni časopis, smo se v uredništvu odločili, da bo to pot Mladika izključno literarne vsebine. Tekrat smo bili pri izbiranju prispevkov malo manj kritični. Sami pa boste morda opazili razliko med prispevki naših novih sodelavcev in pa že bolj izkušenih dijakov višjih letnikov. S tem pa nočemo nikogar spravljati ob pogum. Dijaki, ki jih danes uvrščamo v vrh "naših" literatov, niso v prvem letniku pisali nič ali pa nedosti bolje od sedanjih prvih letnikov.

Nikar ne zgubite poguma! Še naprej nam pošiljajte svoje prispevke, ki so že na prejšnji kvalitetni ravni!

APRIL, MAJ 1972

2. številka

2,- din

M L A D I K A

glasilo dijakov gimnazije pedagoške smeri

Uredniški odbor:

glavni urednik	Matjaž Šušteršič
odgovorni urednik	Alenka Markun
	Luby Žužek
	Darinka Legat
	Andrijana Lakoš
	Metka Anzeljc
	Jelka Žtok

043815

Gimnazija Ledina - knjižnica
Mojl 2.0

Ena sama beseda je za nas tisto, kar čutimo v sebi dobrega, je naš ponos in naša volja za premagovanje vseh mogočih težav, je naš spomin na boj za svobodo in naša svetla predstava o socialistični revoluciji.... TITO!

Nekoč se je v Hrvatskem Zagorju, na Kozjanskem in na Krškem polju zbirala uporna vojska hrvaških in slovenskih tlačanov v boj proti fevdalni gospodki. Na svoje ščite so izpisali geslo "V boj za sturo pravdo!" Mislili so tedaj na pravice svojih davnih dedov, ki so bili še svobodni in jih vera in tujstvo še nista podjarmila. Tlačani so si tedaj izbrali svojega velikega voditelja - Matijo Gubca, zagorskega kmeta. Z njim so hiteli v boj, a so propadli. Po več kot štiristo letih se je tod dvignila nova vojska upornih kmetov in delavcev, ne samo Slovencev in Hrvatov, ampak tudi Srbov, Makedoncev in Črnogorcev. Spet si je izbrala voditelja iz teh upornih zagorskih krajev, iz Kumrovcia, z meje med dvema narodoma, kakor da bi s tem hotela izraziti neovrgljivo misel, da je pravica samo ena in svoboda prav tako. To je bil tisti, ki je pred 31 leti prižgul baklo naše revolucije in jo pripeljal do končne zmage. Do tiste zmage, ko je bil, kakor je zapisal pesnik: "... s krvnikimi ogabnimi boj izvojevan. Na stežaj zatohle odpirajo se temnice, vesel sprevod se snuje v jutršnji dan..." Da, v tisti jutršnji dan, poln svetle prihodnosti, svobode, upanja... v tisti jutršnji dan, ko bo človek človeku brat. Danes praznuje svoj rojstni dan, dan, ki je upravičeno tudi praznik naše mladosti. Veliko let je za njim, veliko izkušenj. Njegova velika zasluga je, da so ideali, program in naloge, ki si jih je zastavljala naša partija, odsevali potrebe in možnosti naše družbe, da so bili realni in da so nenehoma potrjevali in preverjali v praksi, se spreminjači v resničnost, v dejstva.

In kaj bi mu želeli za rojstni dan? Želeli bi mu povedati, da smo mi mladi pripravljeni z njim preživeti ne samo svetle trenutke, ampak tudi žalostne in težavne, da hočemo zvesto slediti njegovemu boju za socialno pravičnost in njegovim

prizadevanjem za lepši jutrišnji dan. Tako mislimo mladi, ki v junaški preteklosti iščemo zgledov za osvajanje znanja za jutrišnje delovne napore, zgledov za pravičnost in samoupravno demokracijo. Želeli bi mu povedati, da smo se mladi, pa ne samo mladi, temveč vsi jugoslovanski narodi, našli na skupni poti, na poti skupnih ciljev.

Med najlepše besede, kot so: maj, prijateljstvo, mir, pomlad, mladost, ljubezen, je treba prišteti tudi besedo TITO.

DRAGI MURANTNI !

Naj vam napišem nekaj vrstic ob začetku drugega semestra,

Pred vami je matura. Ne bom vam govorila, da se pridno učite, da bodite pri tem učenju temeljiti. Ne, to so vam in vam bodo povedali še vaši profesorji. Rada bi posegla nekoli-ko naprej.

Ko sem sama končala gimnazijo, ki jo zdaj končujete vi, sem o poklicih vedela zelo malo. Tudi zdaj ne vem dosti več. Ker pa ste na pedagoški gimnaziji in ste, vsaj bili naj bi, usmerjeni v učiteljski poklic, naj vam nekaj napišem o našem oddelku.

Upam, da bo tudi koga med vami pripeljala pot na razredni oddelek na Pedagoški akademiji. Od lanskih maturantov nas je tu približno 20% in sestavljamo več kot polovico študentov na oddelku. Ni nas veliko, vseh skupaj nas je 57, vendar pa je razred poln, seveda, če pridemo vsi.

Poleg vsega imamo več stvari, ki nas motijo. En dan v tednu preživimo v dvorani krajevne skupnosti Prule in se ves dopoldan mučimo s pisanjem na kolenih. Druga nevšečnost je v razdrobljenem urniku, ki posebno moti vozače. S predavanji začnemo ob 8^h in vse se, seveda z maratonskimi vmesnimi odmori, zavleče do 5 ure popoldne.

Že v drugem mesecu I. semestra nas oblečejo v učiteljsko srajco in naenkrat se znajdeš pred najmanj 20 pari oči, sam, brez moči. Pri vsem tem seveda nastredujo tisti prvi kandidati, ki so pokazali največ poguma in so se javili med prvimi. "Le počasi se daleč pride!" pravi slovenski pregovor. In tudi drži. Bolj se stekajo nastopi iz slovenskega jezika, boljši so. Vendar ne mislite, da obstajajo samo slabe stvari.

Če si resnično želiš postati učitelj, boš tu lahko uspel. Izpite z lahkoto opraviš in to le z malo veselja in pridnosti. Kdor pa namerava k nam priti samo zato, da pač nekje "zabije čas", naj se odloči za kakšno bolj zanimivo žolo. Na teden imamo 1 - 4 hospitacije, ki se neprestano vrti okoli 1. in 2. razreda ter nekajko kasneje sežejo v 3. in 4. razred. Kogar resnično ne zanima delo z otroki, mu postane

dolgočasno. Kaj ni dolgočasno 4 - 5 krat gledati, kako v 1. razredu jemljejo črke? Edina razlika je v tem, da enkrat jemljejo L drugič pa G.

Če pa te poleg tega zanima kontakt med učiteljem in učencem, kako učenci reagirajo na vprašanja, kakšne metode uporablja učitelj, da se približa razredu, ti postane ura zanimiva. Polna je majhnih in skritih presenečenj, ki so v razrednem kolektivu in se skrijejo površnim opazovalcem.

Morda že imate hospitacije pri pedagogiki, če ne, jih boste v kratkem imeli. Ob njih že enkrat razmislite: Je to poklic, ki bi mi ustrezal?

Vsem, ki bodo prišli polni mladostnega navdušenja in veselja do dela z otroki, bomo zelo veseli. Vsaj volja je potrebna, navdušenje se rodi že v prvem semestru.

Zase ne morem reči, da sem bila v prvem mesecu navdušena. Danes pa, ko imam za seboj dve nastopa in tri izpite in seveda prvi semester, moram reči, da sem zadovoljna in srečna.

Vsem bodočim učiteljem pa tudi vsem ostalim želim v zadnjih trenutkih, to se pravi na maturi, veliko sreče in tista vprašanja, ki jih najbolj obvladate.

Jasmina B.

Z A D N J I L O V

Sosedov ded in Bojan sta stopala po gozdu. Na obeh straneh poti se je razprostiral breg, na obrobju pa so rasle breze. Nekdaj so po njej hodili pešci in jim je služila za stezo, sedaj pa je bila posuta s kamenjem in precej široka.

Prišla sta na križišče, kjer so se križale poti na vse strani. Pot, ki je peljala naravnost, je vodila na dolje, pot na levo v sosednjo vas, pot na desno pa v gozd. Ob prvi je stal lesen križ, pokrit je bil s pločevino, da se je svetil od deleč. Na straneh sta ga podpirala stebra; eden je bil črviv in zlomljen. Na nasprotni strani pa je ležalo črno tramovje kozolca, ki je že pred leti pogorel.

Zavila sta po poti, ki je vodila v gozd. Bojan je hitel naprej, ded pa je zaostajal, kajti bil je že star in je težko dihal. Na glavi mu je čepel zelen klobuk. Za temnim trakom

sta bila pripeta šojevo in pavovo pero. Lovska uniforma je bila že precej stara in se je močno skladala z barvo okoliških dreves. Na nagubanem obrazu si videl sive brke. Na koncih so bili rjavi, to pa zaradi pipe, iz katere je vanje puhal dim. Nad majhnimi in črnimi očmi so kakor metle žrtlele obrvi. Čez ramo pa je visela stara puška, poslikana z živalmi. Dobil jo je z rojstni dan in zato se mu je zdela še posebno imenitna.

Sosedov ded je bil iz bogate hiše. Imel je edinega sina, ki pa ni imel nič otrok. Čeprav si je ded želel edino le vnučka, ga ni dočakal. Za vnučke je imel kar nas, vaške otroke. Najraje je imel Bojana, a ne vem, zakaj. Tudi tega ne vem, zakaj je bil Bojanu tako pri srcu. Ali zato, ker ga je učil, ali ker mu je razkazoval vrste ptičev, rastlin, ga vodil v naravo, mu dajal slikanice in bombone, ali pa tudi zato, ker ga je imel rajši od drugih. Kadar sta šla po poti, ga je držal za roko, da ne bi padel. Ded smo ga klicali vsi otroci. Ko mu je Bojan rekел stric, je dejal: "E, kar lepo mi je pri srcu, če mi pravite ded!" Tako je ostal ded.

"Ded, naj vam nesem nahrbtnik?" ga je med potjo vprašal Bojan. "Saj še dobro greš prazen, ko nisi navajen! Sem mislil, da te bo med potjo zmanjkalo!" je pol v šali pol zares rekel ded.

"Taka reva pa spet nisem", se je užaljen branil Bojan.

Bojan je bil visoke postave. Obiskoval je osmi razred osnovne šole. Dolgi črni lasje, moderne hlače in srajce so ga velikokrat spravile v zadrego. V šoli ni kazal nobenega zanimanja, ker je bil "len", kot je rekla razrednica. Bi-l pa je bolj priden doma. Pomagal je na polju, v gozdu je rezal drevesa in tudi kositi je znal.

"Saj sem se pošalil, fant!" je dejal ded. "Pa mi menda ne boš zameril? Kaj ne, ti me že dobro poznaš."

Poštal sta malo, nato pa plezala po škalovju naprej. Prvi je kot veverica skakal Bojan, a za njim ded. "Pa da boš tiko!" "Ampak ste pa res nezaupljivi!" je užaljeno rekel Bojan. "Saj sem vedel, da mi je zameril", ga je spet malo podražil starec. "Da bi vam jaz zameril!? ne, to pa res ne!"

Pred njima je ležala jasa. Na eni strani so jo obdajali gabri, na drugi pa bukve in smreke. Zadaj so bili goli grmi, na sredi jase pa je stal visok hrast.

"Počakaj, fante!" je Bojanu rekel ded. Fant je sedel na skalo, ded pa se je kakor mačka plazil dalje.

Lepa rjava srna je ležala v senci in prežvekovala. Gotovo ni slutila, kaj jo čaka, ko je bila tako brezskrbna. Nenadoma pa je bliskovito skočila kvišku; vendar je zadeta zbežala. Čul se je pojemajoč odmev. Vse ptice so se prestrežene dvignile pod nebo, kot da bi bilo tam njihovo zavetje. Lovec je s povešeno puško odšel za njo. Psal ni imel s seboj, zato ji je moral sam slediti. Za njim je prišel tudi Bojan. Bilo mu je hudo. Imel je rād vse živali in zdelo se mu je, da je vsako življenje dragoo.

Srna je ležala mrtva čez skalo. Prej bistre in razigrane oči so bile sedaj rdeče in v kotih so se lesketale solze. Ob njej sta stala ded in Bojan. "Ja, to je zdaj moj zadnji lov", je žalostno pričel ded. "In ti si zadnja žival, ki sem jo ubil", se je obrnil k srni in jo pobožal po glavi. Bojan je začuden stal in gledal. Kaj naj bi to pomenilo, ni vedel. Ded pa je nadaljeval: "Kar sem prestal zadnjo bolezen, se slabo počutim. Kmalu bom potočil solzo, kakor srna. Naše življenje je tako kratko. Vidiš, ko se rodiš, jokaš, in ko umreš, jokaš. Da pa ne boš pozabil name, ti podarim puško. Hrani jo in tudi koristno uporabljam." Bojan bi bil skoraj zajokal. Da bi izgubil prijatelja - deda, še pomisliti ni smel, kaj žele doživeti.

Vračala sta se. Oba sta molčela. Bojana pa so dušile solze. Na hrbtnu je nesel plen, čez ramo pa mu je visela puška. Gozd je bil žalosten kot Bojanovo in dedovo srce. Mogoče je sočustvoval z njima. Pusta jesen, pust dan, pust gozd in pusto življenje.

Bojan se je sporaknil. Skoraj bi bil padel, če ga ne bi pukal ded. Zahvaljujoče se mu je nasmehnil, lovec pa mu je pokljukal. Že bolj je bil žalosten. V glavi se mu je vrtelo in misli mal. "Mar je to res, kar je rekel ded?" se je so se podile po glavi. "Mar je to res, kar je rekel ded?" se je izpraševal. Ko je pred sabo na dedovem hrbtnu zagledal srno, si mislil: "Enaka sva si: obo plaha, tiha ..." je mislil:

Žele čez nekaj mesecov se je Bojan zavedal. Zvonovi so zapeli delu.

Pust dan je bil, ko so ga pokopali. Na grob so posadili majhna drevesca, med nje postavili skale in iz lesa izrezljane

zajce, srne, jelene in lisice. Na spomenik pa so napisali:

"Počivaj v miru lovec ti,
zeleni gozd naj te krasí,
priatelj, več te ni med nami,
le sladko spavaj v črni jami."

Že več let je, a Bojan se ga še vedno spominja. Tudi njegovo puško hrani in gre sedaj z njo na lov. Včasih gre tudi na grob in ves zamišljen zre v črno prst in v drevesa ter si misli: "O, kako sem bil srečen, ko sva hodila s teboj skupaj na lov. Zdaj pa je ostala po tebi le puška in pa besede, ki so se kasneje uresničile: "To je moj zadnji lov. Ti si zadnja žival, ki sem..... star sem in bolan.... ne bom več dolgo....."

Novak Brigitta l.e.

Z R C A L O

Odkar sem zrcalo tvojih oči, pojem....
Gledam, kako grobovi molče, v svetlih nočeh,
kako roža spi in nema pokrajina poje.

Odprte so bele poti mladim očem in gledam.
Tako zveni mlado srce sredi srebrnih polj,
sredi zlatih žitnih valov zvenim.

I.

Sredi globokega sna pojejo v plesu dekleta,
rože se sklanjajo v tla, spete od skladkega vetra
plešejo deklice tihe, tihe kot bele cvetice,
plešejo same kot plamen, ki noč ga razvname,
vse zlate kot zvezde, vse tihe in mlade.

II.

Pelji me, tod mi srce umrlo bo moje od bede
pelji od tod me, strgal sem zlate zavese,
koder je mir sred neba in zemlje, tja me odvedi,
moje telo naj strohni, kjer je pepel za nesrečne,
tam je moj dom, mir in zavetje;
pojdi z menoj, ki mojo greš pot in življenje.

Regina l.c

N J E M U

Ti proč si od mene,
a vendar blizu mojega srca,
al' roža brez vode res vene?
Al' človek z mladosti res krené,
ko pride vrtinec gorja

V čolniču življenja zrem vate,
in mirno veslam v svetlo noč,
zibaje zrem zvezdice zlate,
pa mislim le nate, le nate,
ljubezen mi daje veselje in moč.

In z-vezdice ve, ki nad meno j bedite
in mesec jasni, ki me posluša zdaj,
ga spomnite, da kmalu bo prišel zeleni maj,
da n-ajine ljubezni bo vesel cvetoči gaj,
- zdaj mu pa dolge, zimske dni bodrite!

Any

R E K A M O J E G A Ž T V L J E N J A

Reka mojega življenja
taka je, kot teče vsaka reka,
se za trenutek včasih ob kamen je zadela
toda reka je pač reka.

Ustavila se za trenutek je ob tebi,
toda ta trenutek ni bil kratki,
bil trenutek časa mojega najlepši,
ki nikoli ne bo zapustil mojega spomina.

Dala mi je novih naukov življenja,
o reka, ki brezbrižno teče dalje,
reka, ki srca za mene nima,
reka, ki tako je včasih kruta.

Tn spoznavam, da minljivo je vse,
kar na svetu tem obstaja,
a reka, z akaj za trenutek se ne ustaviš,
za trenutek, za najlepši ta trenutek?

Jokam, stokam, ne pomaga nič,
zakaj? je to vprašanje,
je to pregreha,
če človek nekoga ljubi vdano?

Umirjena reka mojega življenja dalje teče,
kruto se ozira na moje bledo lice
ne gane jo, ne usmili se,
teče dalje, dalje teče mirno.

Irena

M I S L I

Gledam skozi okno,
okno, ki toliko misli mojih je že čulo,
gledam bele te snežinke,
ki tako lepo, nežno lete
in mislim, dragi, mislim le na te!

IRENA

P R V I P O L J U B

Ko prvič si me dragi stisnil k sebi,
ko prvič si me nežno ti poljubil,
takrat, takrat zame ni obstojal
svet, ki poln je ljudi,
takrat sem videla le svet,
ki le za naju dva obstaja.
Sem videla takrat oblake,
oblake, ki sem ter tja so plavali,
sva midva in to le midva
na njih sedela in ljubila se,
ljubila se lepo!

IRENA

P R V O R A Z O Ž A R A N J E

Je res, je res, da svet postane
lepši, če človek ljubi ?
Je res, je res, da svet postane
lepši, če je človek ljubljen?
Povejte mi ljudje resnico,
resnico, ker jaz o tem pre malo vem!
Ko prvič sem ljubila, bil svet
je grd, bil neprivlačen zame,
bila sem pač zaljubljena oseba,
oseba, ki bega sem ter tja!

IRENA

C, SANJE, SANJE

Spet razmišljam, spet sanjərim
in ne delam čisto nič; gledam
skozi okno in razmišljam .....
razmišljam ..... kaj razmišljam?
Mar o ljubezni? O ljubezni, ki
tako je včasih lepa. Lepa? Lepa
je, če dragega imam ob sebi; a
če si sam, potem ljubezeb draga
nisi lepa, temveč kruta!

IPENA

POSLOVNI PTSMO V ZNAMENJU OLIMPIJSKIH IGER

Dragi vodja naše ljubezenske reprezentance!

Končno so vsa tekmovanja za nami, upanja in pričakovanja niso več potrebna. Torej, izpadla sem iz konkurence, čeprav sem se z vsemi močmi borila za eno izmed medalj. Žal mi je, vendar verjemi, da bi eno lahko zaslužila. Vsaj za vstrajnost, potrpežljivost in zaupanje!

Poražena sem bila v vseh panogah, ampak saj si dejal: važno je sodelovati, ne pa zmagati. Premalo sem poznala resničnost teh besed, nisem pričakovala tako hudih nasprotnikov. Prvi poraz sem doživelja na skakalnici. Pri padcu ob doskoku s skakalnice velikanke, odkoder sem nameravala poleteti v objem tvoje ljubezni, sem si poškodovala srce. Vzrok je bila modrookā smučarka, ki si jo prehitro vzljubil in mogoče tudi prehitro pozabil. Vendar nisem izgubila poguma, kljub porazom, ki so se vrstili.

V hokejski tekmi, kjer sem nameravala svoje nasprotnice visoko poraziti, sem sama doživelja takšen poraz. Volja v meni pa je kljub temu še živila!

Mnogo sem pričakovala o tekmovanju v umetnostnem drsanju. Upala sem na visoko uvrstitev, vendar sredi ledene ploškve sem pred vsemi gledalci nerodno padla. Tudi takrat sem našla vzrok za nesrečo. Spodrsnilo mi je pred tvojimi pogledi, ki so švigali preko mene in občudovali dolgonego drsalko, ki se ti je skrivnostno smehljala. Le kaj si mi pomenil, da sem lahko znova zbrala

moči za nadaljnje tekmovanja?

Sledilo je tekmovanje v smučanju. Upala sem na eno izmed kolajn, toda že pri prvih vratcih sem izgubila ravnotežje, odpeela se mi je smučka in z glavo sem drsela navzdol po strmini. Tudi takrat nisem ostala brez poškodb. Moj ponos je bil težko ranjen. Pritekel si km meni, da bi mi nudil prvo pomoč, s tabo pa je prihitela še plavolaska, katero sem kasneje spoznala za vzrok nepričakovanega padca in seveda diskvalifikacije.

Če vedno pa nisem odstopila od tekmovanj.

Tudi pri smučarskih tekih sem bila že na začetku obsojena na poraz. Zgrešila sem progo in pripeljala predte ravno v trenutku, ko si objemal suhljato črno lasko. Seveda sem morala iz te discipline zaradi prevelikega zaostanka odstopiti. Zdaj šele sem začela slutiti, da vsi ti porazi ne obetajo nič dobrega in da imam le še nekaj možnosti za kakšno olimpijsko odličje.

Skrbno sem se pripravila za tekmovanje v hitrostnem drsanju, vendar sem se zaman trudila, da bi dosegla tvojo podobo, ki je v mislih visela pred menoj in me vspodbujala. Bila sem predzadnja in to je bil do sedaj moj največji uspeh.

Sledilo je zadnje tekmovanje, v katerem sem sodelovala - boj v vstrajnosti in zaupanju. Z veliko prednostjo sem premagala nasprotnice in ponosno stopila na najvišjo tekmovalno stopničko. Toda zdrsnila sem zanje in nihče mi ni hotel priznati prvega mesta. Tokrat so bile za nezgodo krive tvoje besede. Kljub vsemu, kar sem na olimpiadi videla in doživela, si mi govoril o ljubezni, kljub vsemu si me hotel prepričati, da bi ostala ob tebi.

Torej, ostala sem brez vsake medalje, vsi upi so bili zaman in odločila sem se, da za vedno izstopim od vseh tekmovanj. Mogoče se bom čez 4 leta udeležila le boja v prijateljstvu in za takrat sem trdno prepričana, da mi zlato ne uide.

Tvoja najborbenejša tekmovalka

KAK^ˇNA SEM IN KAK^ˇNA BI HOTELA BITI

Poznajo me kot solidno in primerno učenko 1. b razreda gimnazije pedagoške smeri. Toda nihče ne ve, kdo sem, kakšne so moje želje in sanje. Še sama ne vem dovolj natančno.

Nisem samo tista učenka s črnimi kabkojkami in s črnilom zamazanimi rokami. Čutim človeka v sebi. Želim si ga spoznati in v tem uspevam.

Všeč mi je, kar je všeč mojim sošolkam in prijateljicam. Rada berem, se sprehajam in poslušam glasbo. Poznam vse francoske zvezde, vem, kaj poje Cliff Richard, Tom Jones, ansambel Sweet, CCR..... vem, kako so ustvarjali Mozart, Beethoven.....

Da, tisto plavolaso in neopaženo dekle iz pete klopi ob oknu nosi v sebi človeka, ljubezen.

Kadar dežuje, si želim, da me ljubiš,
da gledam tvoj obraz v vsaki kapljici.

Suzy l.b

P O M L A D N A   N O ˇ

Sonce je zašlo,
v gozdu je mirno,
le jaz in on z roko v roki
sprehajajoč v pomladno noč molčiva.

Ko mi na uho šepeče nežne besede,
ko mi z ustnic ukrade poljub,
ko me s telesom nežno objame,
čutim, da to nisi ti.

Tvojih dötikov sem si želela,
po tvojih poljubih sem hrepenela,
napolnil si moje srce,
z nežno ljubeznijo ljubi do te.

ANDRIJANA

H O Č E M   T E   P O Z A B I T T I

Hočem te pozabiti,
obrniti oči, ko greš mimo mene.
Nočem več trpeti
in zamujati časa z mislijo nate,
vem, da se moram učiti,
vendar te moje srce kliče in spominja nate.

Toda mora priti dan,
ko te bom pozabila
in bodo ostali samo še spomini
nate,
nate, na tvoje poljube, objeme
in sladke lažne besede.

ANDRTJANA

U P A N J E

Upam, da se boš vrnil.
Stopil k meni,
me poljubil,
me stisnil k sebi,
kakor si to počenjal nekoč.

Toda minil je mesec, dva ...
ni te še.
Menda je druga prišla.
Še ljubiš me?
Praviš, ne?

Toda zavedaj se.
Minil bo mesec, dva....
ona bo odšla
in ostal boš sam,
brez mene in brez nje.

ANDRTJANA

D E Ž, S O L Z E

Jočem, solze drsijo po mojih licih,
Dež, kapljice drsijo po steklih.
Joče nebo.
Joče moje srce.
Jočejo zvezde.
Joče nekdo,
ki me nikoli pozabil ne bo.

ANDRIJANA

SPOŠTOVANA, LJUBLJENA MAMA!

Da, mami pišem ti jaz, tvoja hči. Hudo mi je, veš mami, hudo mi je, ker ti moram pisati, a žal s teboj ne najdem besednega stika.

Res je mami, da si me rodila, vzgojila in mi nudila dokaj visok standard. Pa si mi dala že kaj drugega? Si mi dala tisto osnovno, čemur se reče - ljubezen. Si mi s svojim vzorom pokazala, kaj je ljubezen? Si me poučila o razliki med pravo ljubeznijo in ono namišljeno, pa med ljubeznijo sploh in sovražtvom? Si me pripravila na pravo življenje, si mi res pokazala pravo pot?

Vsega tega pri tebi nisem našla. Nisem dojela, kako naj te razumem, kako naj se razumeva! Gotovo pa bi me morala ti prej razumeti kot jaz tebe, ti si vendar moja leta že preživelata!!!

Ne veš mami, kako hudo mi je, ker nimam človeka, ki bi mu lahko razkrila sebe. Celo tebe, sem kot duhovnega vodjo, izgubila ob pričetku razvoja moje osebnosti. Mami, kaj se ne bi dalo nekoli popraviti te pomanjkljivosti, že že ni prepozno. Bi ne hotela kdaj tudi vestno poslušati, brez pripomb, razburjenja in očitanja! Bi me vsaj sedaj, po sedemnajstih letih, enkrat razumela kot človek in mi pomagala kot mati.

Mami, morda sem zaljubljena.... Pa ti to veš? Morda sem prevarana, razočarana, pa ti to veš? Morda sem nesrečna, pa ti to veš?

Ničesar ne veš, ker svoji hčerki samo propoveduješ, nič pa ji ne pomagaš. Mami, postani mi vsaj sedaj, morda samo leto ali dve, duhovni vodja in pomočnik! Potem te bom jaz te naloge oprostila, in hvaležna ti bom, če mi boš v dveh letih dala

tisto, kar sem v vseh sedemnajstih letih pogrešala.

Tvoja hči
(Leda)

B A R B A R A

Stopila je iz avtobusa in stekla proti bloku. Pred blokom je nekaj fantičev nabijalo žogo in ko so jo zagledali, so takoj stekli k njej: "Živio, Barbara!". Barbara se je nasmehnila in odzdravila, saj so bili ti paglavci, čeprav so bili mlajši od nje vsaj pet let zelo pri srcu. Njene vrstnice so jo zbadale češ, da bi morala v otroški vrtec, ker je v svojem prostem času raje razpravljala z Markom, Bojanom in Denisom kot z Živo in Nado o njunih novih fantih in najnovejši modi. Ko je šla proti vratom, se je skoraj spotaknila ob malega Boštjana, ki je plazeč se po vseh štirih z vso vnemo risal po asfaltu. Hotela ga je vzdigniti, vendar se je mali z vso močjo otepjal: "Ne mala tebo Nani!" Popravila mu je hlačke in stekla po stopnicah. V prvem nadstropju se je spomnila, da mora danes prispeti "Mladina" in stekla je nazaj. V nabiralniku je bilo poleg "Mladine" še pismo, naslovljeno nanjo. Bila je strašno radovedna, kdorji piše in preskakovala je kar po tri stopnice ter spotoma iskala ključ. Ni videla sosedov, ki je stopila iz stanovanja in se je z vso silo zaletela vanjo. Zoričevka se je začela na ves glas razburjati. Toda Barbara je že odklenila vrata stanovanja, zaloputnila vrata in vrgla torbo v svojo sobo. Raztrgala je ovojnico in začela brati: Draga Barbka! Upam, da ne boš jezna, ker Ti pišem, čeprav sva so takrat brez pozdrava razšla. Nujno te potrebujem. Prejšnji teden sem si pri smučanju zlomil nogo in sedaj sem privezan na posteljo. Barbara, umrl bom od dolgega časa, če ne prideš. Sicer sta tu vsek dan Miloš in Brane, ampak nikdar dalj kot pol ure. Saj veš - ženske. Oče in mama sta v Beogradu in ju že lep čas ne bo nazaj.

Počasi je dvignila glavo in se nasmehnila. že sanjalo se ji ni, da se bo Zoran sploh že kdaj spomnil. V mislih se je preselila za pol leta nazaj.

Sprehajala se je ob obali in ravno, ko je premišljevala, kam bo šla zvečer, je za seboj zaslišala: "Vroče, kajno". Barbara se je samo nasmehnila in Zoran jo je prijel čez rame. Ni naspro-

tovala. "Si že dolgo tu?" "Že cel julij. Strašno se dolgočasim. Z menoj je samo bratranec, ki je celih devet let starejši od mene in ima svojo družbo." mu je Barbara zdolgočaseno odgovorila. "T-n koliko jih imaš potem ti?" "Šestnajst. Šestnajst in pol. Pa ti?" "Osemnajst".

Ves dan sta preživela skupaj in ko sta se zvečer sprehajala in oba lizala en sladoled, jo je tudi prvič poljubil. "Ti pa v tem nimaš prakse, kaj?" Barbara je samo sramežljivo odkimala in se skrivnostno naasmehnila.

"Boš dolgo tu?" ga je vprašala, ko sta šla proti campu.

"Kakor nanese. Od začetka počitnic potujem z avtostopom in do sedaj mi že najbolj ugaja tu, na Pagu."

"Jaz pa bom že kak mesec, potem pa grem domov" je rekla Barbara in mu ovila roke okrog vratu. Zoran ni čakal. Nežno jo je poljubil.

Naslenji večer sta sedela na skali in metala kamenčke v vodo. Zoran ji je zaupal, da je strašno trmast in "Če hočem nekaj dobiti ali narediti, tisto gotovo naredim ali pa se podre ves svet", je nadaljeval. "Veš, Baby, strašno si mi všeč. Bi hčila z menoj?" Barbara se je v odgovor privila k njemu in zavzdihnila. "Samo vzdihuješ, rečeš pa nič!" "Tudi molk lahko marsikaj pove!" je rekla Barbara in že enkrat zavzdihnila. Nenadoma je Zoran vstal in iztegnil roko proti njej: "Greva!".

"Kam?" se je začudila.

"Imaš rada grozdje?" jo je vprašal, ko sta lezla preko ograje in samih skal. "O, kradla pa ne bom!" je dejala in se ustavila. "Daj no, saj zaradi dveh grozdov vendar nihče ne bo prišel na kant!" se je zasmejal. Ko sta se do sitega najedla grozdja jo je objel in ji med poljubovanjem skušal odneti obleko. Ko je Barbara začutila, da je na pol gola, ga je z vso silo odrinila in ga divje pogledala. "Nočeš?" jo je razočaran vprašal. Odkimala je in si popravila obleko. "Se spominjaš, ko sem ti takrat rekel...." "da vedno dosežeš vse, ker hočeš, ali pa se podre ves svet" je v posmehu nadaljevala Barbara, nato pa se je obrnila in se počasi napotila proti mestu.

"In od takrat ga nisem videla nikoli več..." je rekla Barbara, ko je zamišljeno gledala v pismo.

Vstala je in hitro začela pripravljati kosilo. Ko je lupila krompir, je premisljevala. Pričerkljal je Zdenko: "O, sestrica, zdrevo!"

"Bi si milostliivi gospod lahko sezuli čevlje in jih odnesli v kopalnico?" mu je namesto pozdrava rekla Barbara. Zdenko se je spoštljivo priklonil in nagejivo odgovoril "Seveda, prelahtna gospa. Kaj pa bo danes za kosilo?" "Če ne sezuješ takoj teh svinjskih čevljev, boj dobil samo sirove luknjice in mišji repek."

Zdenko je zaloputnil kuhinjska vrata in se zahihital. Čez nekaj trenutkov je Barbara lahko slišala iz kopalnice samo brunjanje in ugotavljalata, da bo morala danes kopalnico vsaj še enkrat pobrisati.

"Greš danes k Mišku?" jo je vprašala mama po kosilu, ko je pomivala posodo. Barbara je odkimala. "K nekemu prijatelju grem." "V redu, samo ne zadržuj se dolgo. Očka nima ključa, jaz pa grem Zdenku kupit nove čevlje." "Mhm" je rekla Barbara in se pričela oblačiti.

"Le kakšen je?" je premisljevala na avtobusu. "In zakaj je pisel ravno meni? Takrat ni nič kazalo, da bi kaj čutil do mene." Bil je prvi fant, ki jo je poljubil. Nikdar se niso fantje pretirano zanimali zanjo in Zorana še dolgo potem ni mogla prebolejeti. Sanjala je o njem, v vsakem sošolcu, ali znancu je našla poteze in gibe, ki so jo spominjali nanj in si vedno znova klicala v spomin dneve, ki jih je preživela z njim. Spominjala se je vsake podrobnosti, a čeprav mu je neštetokrat zrla v obraz, se ni in ni mogla spozniti, kakšne barve oči ima. Zadnji trenutek je skočila iz avtobusa, da se ni odpeljala predaleč.

Upala je, da jo bo prosil, naj hodi z njim in že si je zamišljala, kako bosta z roko v roki hodila na ljubljanski grad in gledala Ljubljano v večernem vrvežu, Ljubljano pod njima. Ko je stala pred vrti z napisom Vidovič, je postala vznemirjena. Pritisnila je na žvonec. Na vratih se je prikazal Brane, jo pogledal in se zadrl v stanovanje: "Zoko, trikrat lahko ugibaš, kdo je prišel!" in potegnil Barbaro v Zoranovo sobo. "Sedi" je reklo Zoran in z glavo pokazal na posteljo. Barbara je sedla in z rdečico na obrazu gledala zdaj Braneta, zdaj Zorana. Brane je pomazniknil Zoranu: "Nikdar nisem hotel biti peto kolo. Pa dobro zabebo!" in Barbara je lahko samo že videla, kako je pomarenčni

olupek letel od Zoranove postelje naravnost proti Branetu in ga zgrešil, kar je ta ravnokar zaloputnil vrata.

V zadregi je gledala Zorana, ki je čakal, da bo spregovorila, in ni vedela, kaj naj reče. "Sivomodre oči ima" je pomislila "in ravno takšna baraba je, kot je bil takrat." Pogledala je po sobi: čiki po tleh, plošče, zvezki in skodelice po vsej mizi. "Naj te ne moti" je rekla, ko je opazil njen kritični pogled, "da je soba tako razmetana". "Saj me ne. Ti bom potem pomagala pospraviti." Potegnil jo je k sebi in jo začel poljubljati. Ko je začutila njegove ustnice na svojih, jo je pravzpel prijeten občutek in ni vedela, ali naj se mu prepusti ali naj se brani. "Bi hodila z meno?" jo je vprašal. Barbaro je preplavilo veselje. Kako si je tega želela. Prikimala je. Potem sta sanjarili kako bo, ko bo snel mavec. Hodila bosta v kino, na plese, na Rožnik. Vsa razigrana mu je Barbara rekla: "Ampak moraš biti pa res neroda, da si kar takole zlomiš nogo. Prav gotovo se žele učiš smučati?" Toda s tem je bil ranjen njegov ponos in ves besen je zavpil:

"Veš kaj, mogoče sem res neroden, toda REVA, kot ti, nisem!"

"Reva?!!?"

"Ja, reva! Zakaj si pa takrat na Pagu kar tako odšla? Pridna mamina punčka, ki si še hlačk ne pusti sleči!"

Barbara je z doppriimi ustii vstala in stekla skozi vrata. "Počakaj, saj ne mislim resno, Barbara!"

Toda ni ga več slišala. Tekla je proti postaji in si zabilila v glavo, da mora ujeti avtobus v kateroga so že vstopali ljudje.

TV 17

P R I Š L A J E

Prišla je. Lepa, kakor vedno, rahlo bleda v čudovito oblikovani obraz. Lasje so ji nežno padali preko ramen, mehki ustnici sta oblikovali komaj opazen ljubezen nasmej. Oči so bile velike, temne, polne toplino, ljubezni. Ko jo je zagledal je vstal. Njune ustnice so se spojile v dolgem, neskončnem poljubu. Vsa je drgetala od sreče; prsi so se ji dvigale, roke so ji želi božale njegov obraz. Potem jo je gledal v oči; dolg, predoren pogled jo je čisto omamil. S kazalcem se je rahlo dotaknil

njene brade. Komaj slično je izrekel: "Ti moj angel, kako te ljubim!"

Nežno ga je poljubila, njene roke so gladile njegove prsi...
Gledal je te roke.... Lepe, bele in nežne kot novorojenček....
Gledal jih je, ni se mogel nagledati...

Potem je zgrabil te roke in jih vrgel skozi okno.

PAJKO

N O Č

Krik jastreba v noči,
zmagoslaven krik zmage odmeva v dolini.
In zraven slaboten stok umirajoče živali. —
krik po življenju.
Poslušam te nočne glasove
in pred mano vstaja podoba
najine prve noči.

P T J A N E C

Strmim v peplnik sredi mize —
poln je pepela in čikov..
Zraven že steklenica in kozarcc —
vsaj soba smrdi po pijaci.
Cigaretni dim je vedno gostejši.
Pijem in žalost me razjeda,
ko vedno večkrat sličim besedo:
"Glej ga, pijanca!"

P R J V J D

Pesek, sam pesek okoli mene.
Nikjer ni rastline, živega bitja.
Spominjam se te ....
Ljubila sva se v senci gozdov,
pod šumečimi krožnjami dreves,
v gosti zeleni travi tik pred košnjo.
Ljubila sva se jeseni,
v listju odpadlem z dreves,
in pozimi v tople zakurjeni sobi.

Privid.... da, privid je bil.

Samo pesek, sonce ....

in niti kapljice vode.

BORIS

Vlak. Dolga vrsta ljudi. Žakanje.

Pisk lokomotove, hrumenje motorja.

Otroški krik. Jek. KRI. KRI.

Rešilni avto. Bolnica. Operacija.

SMRT. ŽRNA SMRT.

Malo truplo, bela rakev, črna jama.

Majhen, temen grob.

Grob, ki je sprejel telo.

Noč. Mraz. Tesno je malemu telesu.

Črički mu pojo uspavanko.

SPT, DEFE, SPT.

NTSA TV.d

Ljubiš oči?

ljubiš lase?

ljubiš tiho govorjenje?

Vem, nekaj ljubiš,

toda mene ne!

Žel si
zjutraj,
ko sem že spala,
da ne bi videl
mojih solz.

Žel si
in nisi videl,
kako sem se ti -
smejala....

NTSA

Poljub
in besedi:
"Ljubim te!"
Kako lahko to storim?
Ti lažnjivec!
Koga ljubiš?
Mene?
Mene - ne!
Saj me ne moreš ljubiti!

KAKO NEUMNA SEM

Kako neumna sem,
da zate hranim
globoko skrito
svetlo ljubezen!
Kako neumna sem,
da sprejemam vse,
vse kar mi daš.
Kako neumna sem,
da ti dajem vse
kar imam,
da ti hočem dati ljubezen,
ki mi je ne boš vrnil, ti ~~LOVEK~~!

NTS TV.d

NA SVET

Amerika -
bogati in revni.
Vesolje, lakota, Vietnam.
Sovjeti - komunistične velesila.
In še Kitajci z Maom na čelu.
To je naš svet.
Vse se moča, prepira,
grozi z atomsko vojno.
In zraven Kambodja, Indija, Bližnji vzhod -
reaktivna letala odmetavajo bombe.
Po afriških pragozdovih
pa si domačini občajo skalpe za pas
in tolčejo na svoj tam-tam.

BORIS

D I R E K T O R

Direktor -

z rdečo knjižico v šepu.

Vsede se v avto,

odpelje se v bar,

kjer si s tisočekom prižge cigareteto.

Delavec -

morda ima tudi on knjižico v šepu.

Trudno se peš odpravi domov.

Čakajo ga žena in lačni otroci -

danes je plačo dobil.

Vidi direktorjev avto.

"Naj bo prekletoto življenje!"

zakolne in zavije v prvo beznico.

Ž T V L J E N J E

Temna noč je.

Dežne kaplje mi padajo na obraz
in počasi polzijo po licih.

Včasih se pobliiska,

da vidim pot, po kateri blodim brez cilja.

Pot je mokra in blatna.

Posijalo bo sonce

in polna bo prahu..

Le kje se konča?

Da, konča se, tam daleč,
tam daleč, nekje med grabovi.

BORTS

POGLED V PPTHODNOST

Prišla je

vsa v belem -

lepo, nedolžno bitje.

Videla je mene -

dolgolasca, pijano barabo.

Ljubila je.

Koga?

Mene, prepodlega človeka.

Poročena sva -
avto, vikend, stolček
in vsakdo pravi -
poglejte ga, človeka!
Lepo obrit in počesan,
včdno s kravato..
Navidezno srečen zakon.
Le kje so moji lepi, dolgi lasje?!

BOPIS

P L E Z A L E C

Prsti grizejo steno. Ni daleč do vrha. Udje so izmučeni.
Počasi leze kvišku, pod njim je brezdro. Oči so motne, priprte,
mrzlično iščejo rešilno razpoko. Ni je.... Umaknila se je.

Sonce je visoko; zmagoslavno hodi tik nad steno. Doseči
sonce!... Zmaga ... Še malo, ni daleč ... Oči se zbistrijo,
razpoka se vrne, roka se steguje. Odločilen zamah! Prsti kričijo "Ne, ne!" Zaman. Prepozno. Kamen popusti, pada v globino.
Roka za njim, za njo telo ... sonce je tik nad steno... On
pada, pada, potem odleti...

Strmim za čmrljem in žvečim košček toaletnega papirja.

RAJKO

I Z H O D

Krvava podgana
z vzratnim ogledalom
na levi rokavici
je vozila
po avtocestah zavesti.

Slon je dvignil
sonce na omaro
in izpil štiri konjake.

Stari profesor
je zamašil
luknjo rešitve.

Krota
z individualnem prepričanjem
je proslavljalala
začetek preteklosti.

Na poteh vsemirja so se
srečali
podgana, krota in slon.
Parkirali so
na stokajočem spoznanju
in se šli lovit.

JULIAN

M E D I T A C I J A

povsod lete
same same
kaj sem hotel reči
ali klinč
pozabil sem
in slepeči zajec
me tako preklet
boli v levem prekatu

nad vzglavjem
stoji bog sekša
in mig a z repom
jutranja svetloba
ga žgečka
klobase so pečene
in bog misli odleti
iz moje glave

semaf or se je priklonil
noseči zavesti
in Indira Gandhi
je spletla stare čute
utrujenosti

JULIAN

ČE BI BIL

Če jaz bil bi bog,
neba, denarja in sveta vladar,
pustil bi bogastvo in denar,
pustil bi svoj nebeški raj.

Če jaz bog bi bil
bi le najboljša vina pil,
jaz bi le plesal in igral,
jaz bi pesmi pel in pisal.

Da jaz bog bi bil,
ne bi brigal se za svet,
jaz ljubil veliko lepih bi deklet,
jaz bi le pesmi pisal, pel in pil.

Da bi jaz bil bog!

Z G O D B A

Prišle so črne ptice
in so hotele odnesti mladost.
Ti si s poljubom
črné pošasti pregnala.
Odšla si.
Mladost si vzela s seboj.

JULIAN

NAPISI IZ SPOMINSKE KNJIGE

Glej, da svojo vlogo boš odigral,
da, ko zastor pade, se ne boš kesal!

Ne kaži svetu, če si srečen,
ker svet je nevoščljiv;
še manj, če si nesrečen,
ker svet ni občutljiv.

Trgaj življenja rože cveteče,
a glej, da te ne rani trnje bodeče.

Minila bodo leta.
Ti boš bral,
kar sem ti napisal
iz svojih mladih let.
Takrat se me spomni spet.

Pa naj življenje še tako trdno koraka,
mladega človeka vendarle vse na svetu čaka.
Toda gre. Treba je le kljub vsemu misliti:
bo že bolje.

JULIAN

Z A P U Š Č I N A

Stal je mirno, kot še nikoli. Vsi so ga vprašajoče gledali, čakali so, kdaj bo izrekel odločilno, veličastno besedo: "ODPRITE!". Kri v žilah je butala kot viharni valovi. Možje so bili razburjeni, napetost je bila vsako sekundo čedalje večja. Potne kaplje so jim kot slapovi drle v nosne votline, v usta, po vratovih. Kaj bo prineslo nekaj naslednjih trenutkov? Tega nihče ni vedel. Radovednost je načenjala strah pred neznanim, skrivenostnim:

Kaj je to? Kaj je v tej ogromni, veličastni kocki? Kapetan Jub se še vedno ni premaknil. Premisljeval je, kako so njihovi predniki že pred stoletji odkrili ta svet, se spustili nanj in ga raziskali. Življenjski pogoji niso bili ravno najboljši. Kljub temu je postal planet pomembna perspektiva za njihov napredok. Že velikokrat so njihovi piloti pristali na Origni, kakor so poimenovali planet. Na najprimernejših mestih so postavili skromna znanstvena oporišča, kjer so delovali znanstveniki. Mnoge znanstvene odprave so v obdobju dvajsetih let prekrižarilo večji del Origninega površja. Prodrlji so tudi v njeno notranjost in odkrili so mnogo zanimivega. Presenečeni so bili nad odkritjem premoga. S pomočjo modernih znanstvenih metod so doznali, da je bila Origna nekoč gostiteljica višje razvitega organskega sveta. Od tega pa so morala miniti že tisočletja. Kaj se je že zgodilo na planetu? Kaj ?? Kaj ??? To je mučilo može, ki so osupli stali pred odgovorom. In odgovor je bil pred njimi. Skrivenosten, veličasten, ogromen.

Od kod ta kocka? Tako velikanski in tako precizno izdelan predmet prav gotovo ni plod narave.... Mar je kdo pred njimi obiskal Origno?! Mar je ta nekdo odložil mogočno kocko, jo zakopal petdeset metrov pod zemljo in odšel? Čemu?? Ne! To je malo verjetno. Pa vendar .... Od kod potem ta kocka?

"ODPRITE!" je izdavil kapetan Jub .... "Toda, previdno!"

Na eni od ploskev tega koskastega velikana je bila ogromna jeklena loputa. Vrata so bila hermetično zaprta, 64.000 zapahov je zaklepalo skrivenostni odgovor.

Kapetan Jub se je naslonil na kolo amfibijskega vozila ter zamišljjal.... Kaj jim bo razodela kocka? Kaj?? Minevale so sekunde, minute, ure... Kot iz neskončnosti je slišal hripav glas:

"Ne bo šlo! Razstreliti bo treba zapahe.." "Ne!" se je zadrl kapetan Jub. Dolgo je gledal v kocko, neskončno dolgo... Nato je izdavil: "No.....Dajte... Poizkusite....".

Tekle so sekunde, minute... Slišal je bitje srca, razbijanje žil...

Počilo je... Odprto? So uspeli? Ozrl se je proti kocki. Ne! Ni jim uspelo... Kaj neki je notri? Morda kako sporočilo, kaki ostanki nekdanjega življenja, morda kak stroj, kdo bi vedel? In kdo je to napravil? Od kod ta jeklena pošast?

Drugič je počilo... Tretjič, petič, desetič!... Trdni zapahi se niso vdali.

Razočarani so se možje vrečali proti vozilom. Bili so kljub vsemu srečni, kajti radovednost še vedno ni dokončno pokončala střahu pred skrivnostno neznanko.

"Jutri poizkusimo znova!" je utrujeno izjavil kapetan Jub. Mračilo se je že in kmalu se je tabor pomiril.

..... Kako je sploh prišlo do tega?

• Ko so znanstveniki raziskovali zgradbo Origniine notranjosti, so naleteli na to jekleno gmoto. S pomočjo šestdesetih jederskih motorjev jim jo je uspelo izvleči na površje. In zdaj je bila tu. Ogromna, skrivnostna, pošastna. Kaj je v njej? Kdo je to napravil? Zakaj jo je napravil?

Nihče ni mogel zatisniti očesa. Vse je mučilo to moreče vprašanje.

Drugi dan jim je uspelc. Po dvanajstem poizkusu so se težka vrata na stežaj odprla. Ko so videli, kaj je v njej, so od groze vsi popadali.

"Moj bog" to je bilo zadnje, kar je izdavil kapetan Jub.

RAJKO

37.014.77

MLADIKA

MLADIKA : glasilo...

izposojni rok S14 dni

L30206 Knjižnica Gimnazije Ledina